

се татжк разтилат, надоле в равно Загоре! . . .

— Виждаха се, ама . . .

— Ах, кога слънце залезва! . . . Как ми тегли, сестро душата, да хвржка Загоре да обиколя.

— Хубаво требва да е нататжк, . . .

— Само една нощ, там в равнините приспахме — и се-каш там ми остана сърдцето! Да чуеш как пее земята!

— (Очудена) Пее?

— Там пее ноще земята! А небето, светнalo в звездни седенки, секаш, се снишава, че шемет ти взема очите. Цела нощ неможах да мигна: все в небето ми беха очите и все в песента ми беха вслушани ушите . . . Ах, как искам света нататжк да обиколя: от все сърце да му се порадвам.

— Земята пее, кайш! . . . Пржв път чувам за това

— Да поприказваш веднаж с мечкаря, тогаз . . .

— Беки той е чувал, че пее земята?

— Какви чудни неща ми е разправял той!

— Тжй?

— И за туй ми е примамил душата, че . . .

— Той требва да е видел много светове: зер с мечка-та си къде не ходи!

— Замисля ли се за него — аз го виждам в златните му приказки . . . Ту ми се мерне техния стан край некоя воденица; реката бучи от яза: крачеталата на водениците дръжнали — не спират; високо са се завили над комини сини стълбове дим . . . а катуните им една след друга, като щжркели накацали, сутрин край некое тресавице, загледали се в тихий яз . . . и кога вечер над срещния брег изгрее месеца — в реката се мерва силната снага на мечкаря, изправил се на брега на реката да се надпева . . .

— Колко хубаво го приказваш.

— Както го виждам — тжй го приказвам . . . Ей и сега го виждам кога в полето негде замржкне . . . Е — хе . . . в полето где окото края на земята не вижда . . . Наоколо се ширнали скласили ниви . . . Повей ли вечерник — класовете на талази се залюлеят и на мечкаря душата подслаждат. Виждам го излегнал се на топлата земя, гледа звездите как трептят в сини небеса и слуша — слуша полята как пеят . . . Там той измислил една песен, да ти я запей сърдцето ще ти заплени.

— Каква е тя?

— „Ex — e-ex поле, равно поле,

„Ex Тракийско поле

„Ex — тжжно поле!“

Хубаво е по света Захарино; хубаво е Тракийско поле.

И тжжно е на моята душа, че по хубаво милее!